

L'Elda, l'Agnès

«En quin moment van pensar que les decisions que prenien els condicionarien d'una manera tan severa la vida personal?»

L'Elda va fer tretze anys ahir. L'Agnès n'ha fet vuit, avui. És possible que no siguin ni l'única Elda que té tretze anys ni l'única Agnès que en té vuit. Tot i que no són noms massa comuns: l'Idescat xifra en 99 les nenes o dones que porten el nom d'Elda i en 1.298, les que porten el d'Agnès. El que és poc probable és que facin anys el mateix dia. Ahir, avui mateix. L'Elda, que té tretze anys, i l'Agnès, que en té vuit, no haurien de ser especials pels noms que porten. De ben segur, però, els seus pares i les seves mares els el van triar convençuts que seria un nom diferent, una mica singular.

El que fa especials, singulars, l'Elda i l'Agnès no ho han triat elles. Ahir, que l'Elda va fer tretze anys soterrada entre milers de missatges de whatsapp i privats a l'Instagram, era 23 de març i feia just un any que el seu pare, el Raül, entrava a la presó per segona vegada, sense haver incomplert cap de les mesures cautelars que havia imposat el jutge per la seva llibertat vigilada; amb l'única excusa de no haver-se apartat de la política.

Avui, que l'Agnès en fa vuit, ho fa entre un paisatge que poc s'assembla al seu Vic natal, a la plana osonenca que era casa seva, on hi va créixer sentint-lo com un lloc segur. A Suïssa, l'Agnès fa anys al costat de la seva mare, un any després de celebrar-lo sola lluny del destí que havia portat la Marta a l'exili.

La política és prendre risc. És compromís, perseverança, convicció. Hores i hores de reunions, discussions, transaccions. Hores d'escolta, d'entesa, de discrepància. Hores de telefonades llarguíssimes, versions esbiaixades, opinions contraposades. Hores de trajectes, de jornades inacabables, de decisions en solitari. Hores robades a la vida, a la família, als fills.

La repressió sobre la política té uns efectes personals devastadors. I la despersonalització dels qui la pateixen fa difícil recordar que hi ha una Agnès i hi ha una Elda, i hi ha els altres néts, fills i filles dels que són a la presó o a l'exili, germans, parelles, amics i entorns que pateixen en nom propi la repressió, que és una estratègia d'Estat, però també és la deshumanització de l'altre, que bloqueja qualsevol mostra d'empatia, que desdibuixa i, gargotejant, el limita a una caricatura i anul·la l'adversari polític. Així, la repressió és doble, i més efectiva; i és més cruel.

Avui l'Agnès fa vuit anys, els fa el costat de la seva mare. Ahir l'Elda en va fer tretze, els va fer lluny del seu pare. En quin moment van pensar que les decisions que prenien, que tiraven endavant, els condicionarien d'una manera tan severa la vida personal?

Presó, exili. Quina venjança tan irreversible.